

område, som udvikler sig både kraftigt og positivt i disse år.

Jeg har også noteret mig, at Kommunernes Landsforening i et høringssvar har skrevet, at de havde foretrukket, at der ikke samtidig indføres en forpligtelse for kommunerne til at indføre ældreråd i forbindelse med hele loven.

Det, der kan bekymre en lille smule ved aldersgrænsen på de 60 år, er, at vi jo vitterlig ved, at der er mange mennesker, der i en årrække har udført et godt og konstruktivt stykke arbejde i ældrerådene, og som i dag ikke er 60 år. Hvad vil man gøre ved dem?

Fra konservativ side ser vi frem til forhandlinger på dette område. Vi er meget enige i, at de ældre skal have størst mulig indflydelse på egne forhold. Derfor er det også glædeligt, at mange ældre allerede har kastet sig ud i de her ældreråd.

Et andet punkt i lovforslaget, som vi er imod fra konservativ side, er nedsættelsen af et offentligt finansieret centralt organ, som efter det foreliggende kan bidrage til – som der står i bemærkningerne til lovforslaget – at øge forståelsen for betydningen af at se ældrepolitikken i en større sammenhæng med brugerens øjne.

Hvad er det, man ønsker? Er det at oprette et Ældre Sagen 2 for offentlige midler? Jeg er nødt til at spørge ministeren, om pengene ikke kan bruges bedre. Ældre Sagen 1 lever som bekendt i bedste velgående med flere hundrede tusinde betalende medlemmer og har ansat eksperter. Jeg ved ikke, om det er dét, man ønsker at overføre til det offentlige, for så må vi fra konservativ side sige klart fra.

Når vi kommer til den anden halvdel af lovforslaget, så er vi positive, når vi taler om indførelse af klageråd. Vi har den holdning, at det vil blive til gavn for brugerne – altså de ældre og de handicappede. Vi er helt tilfredse med den model, som ministeren har skitseret for klagerådet. Vi har aldrig troet på et centralt amtsankenævn – eller hvad man kunne finde på – når der er tale om skønsmæssige ydelser.

Vi har den opfattelse i den konservative gruppe, at de skriftlige samarbejdsaftaler mellem brugere og kommune vil betyde, at vi kan minimere klagerne over hjemmehjælpen. Vi trænger til at få tydeliggjort, hvad man egentlig har krav på. Er dét tydeliggjort for begge parter, så ved man i et langt større omfang end i dag, hvad man egentlig skal rette sig efter.

I forbindelse med klageråd bliver jeg nødt til at sige, at det ligger os på sinde, at de handicappede også får mulighed for indflydelse i disse.

Alt i alt et omfattende forslag, hvor der er positive sider, men der trænger til at blive luget noget ud i forslaget.

Villy Søvnald (SF):

Retsstillingsmæssigt er de ældre dårligt stillede i dag, hvis de ikke får en rimelig behandling i forbindelse med hjemmehjælpen eller offentlige serviceydelser. Regeringens forslag går ud på at oprette ældreråd og klageråd, at oprette skriftlighed i sagerne og at anvende et skema, der indeholder de punkter, der er aftalt mellem kommune og hjemmehjælpsmodtager.

Det afgørende for os er, at de nye klageråd ikke får nogen juridisk kompetence til at omgøre beslutninger, og at de ikke kan behandle enkelt-sager. Dermed får vi efter SF's opfattelse ikke noget af det, som vi havde ønsket.

SF foreslog som bekendt i sidste folketings-samling at sikre de ældres retsstilling ved at sikre de ældre en ankemulighed. Det vil sige en juridisk sikkerhed for, at afgørelser kunne omgøres, og at enkeltsager kunne behandles.

Jeg skal kort prøve at skitsere forskellen på de to modeller. Hvis X-købing vil skære et million-beløb af de ældres hjemmehjælp, så er der overhovedet ingen retssikkerhed for de ældre i det, som regeringen nu foreslår. Det kan en kommune stadig væk slippe af sted med.

Der er derimod en retssikkerhed i SF-modellen. Den går nemlig ud på, at de aftaler, der er indgået, skal overholdes. Det er der intet i regeringens forslag der tvinger et organ udefra, som har kompetence, til at gøre. Det er det alvorlige. Og det er derfor, man med det her forslag rejser nogle forventninger, som man ikke har nogen som helst midler til efterfølgende at indfri.

Jeg kan også tage et andet eksempel, nemlig hvis den ældre i en enkeltsag får en dårlig behandling. Jeg er ked af at trætte Folketinget med mine rejseaktiviteter, men virkeligheden er nu indimellem inspirerende også i det her hus. Jeg mødte i en sjællandsk kommune en scleroseramt, der sad i kørestol. Vedkommendes samlever blev pensionist, og kommunen kvitterede med at tage hjemmehjælpen til rengøring væk, for nu havde ægtefællen jo fået mere tid.

En sådan trafik ville ikke overleve i et system, hvor der var en retssikkerhed for den ældre. Der ville et udefra kommende organ med garanti sige: Det er ikke en rimelig afgørelse; det er ikke en afgørelse, vi kan leve med. Og det er den retsstilling for den ældre, vi godt vil, og det er den retsstilling, de ældre ikke får med regeringens forslag.